

Op dinsdag 5 oktober was het OKBN te gast bij de Bibliotheek Utrecht aan de Neude. De kleine 25 aanwezigen kregen achtereenvolgens een presentatie van Roy van Maarseveen van Zecc Architecten die betrokken was bij de verbouwing van het oude postkantoor tot bibliotheek, en een van directeur Deirdre Carasso die haar plannen voor de bibliotheek met ons deelde. Tot slot was er een rondleiding door het pand onder leiding van verschillende enthousiaste vrijwilligers en natuurlijk een borrel, waar de OKBN-leden elkaar na ruim anderhalf jaar weer eens 'live' konden spreken.

Van postkantoor naar bibliotheek

Roy van Maarseveen trapte de middag af met een toelichting op de verbouwing van het pand en hoe het voormalige postkantoor geschikt gemaakt is voor de huidige bibliotheekfunctie. De verbouwing was in zekere zin een samenwerking tussen Architectenbureau Rijnboutt dat verantwoordelijk was voor de uitbreiding van het casco van het pand – een moderne uitbouw waar onder meer de theaterzaal is ondergebracht waar de middag plaatsvond – en Zecc Architecten die voor het interieur tekenden.

Aan de kant van de Neude komen bezoekers binnen in een 450m² grote hal. Dit was lang de enige ruimte die Utrechters kenden, omdat hier de loketten van het postkantoor te vinden waren. Nu is de ruimte die overigens 18 meter hoog is, ingericht met los meubilair voor leestafels en zitjes. In de nissen zijn de kranten en tijdschriften ondergebracht. Aan de kopse kanten van de hal heeft Zecc in de bogen boven de deuren – drie aan elke zijde – grote ramen aangebracht. Daardoor valt licht tot in het hart van het gebouw, terwijl ook de aandacht naar de naastgelegen ruimten wordt geleid.

Tijdens het strippen van het gebouw werd de afwerking van de kap zichtbaar. De architecten hebben besloten de houten spanten in het zicht te laten en deze vormen nu sfeermakers op de 'zolder', die een volwaardig onderdeel van de bibliotheek vormt. In de daken zijn grote vensters gemaakt, voor toetreding van licht en een blik op bijvoorbeeld de Domtoren.

Met de inrichting heeft Zecc willen aanhaken op het gegeven gebouw. Zo zijn de bestaande lambriseringen gebruikt om mede de hoogte van schilderwerk en kasten te bepalen en een menselijke maat te behouden. Kastten zijn veelal haaks op de ramen geplaatst en laag gehouden om daglicht diep in het interieur te laten vallen en het zicht naar buiten niet te belemmeren. De kleur van de houten boekenkasten wordt lichter naarmate je hoger in het gebouw komt. Het losse meubilair heeft steeds een modern-klassieke vormgeving om de rust in het gebouw te benadrukken.

Een plek voor verbinding

Vervolgens kwam Deirdre Carasso aan het woord, directeur van de Bibliotheek Utrecht, die de aanwezigen met haar persoonlijke verhaal duidelijk wist te inspireren. Ze gaf allereerst aan het leuk te vinden om voor het OKBN te mogen spreken, omdat ze zowel door haar kunsthistorische opleiding en opvoeding (met een kunsthistoricus als vader en een beeldhouwster als moeder) en haar werk voor de bibliotheek veel affiniteit heeft met zowel kunst als het bibliotheekwezen.

Ze gaf aan dat ze het belangrijk vindt dat burgers bij de bibliotheek betrokken zijn, het moet een ruimte zijn waar ze samen kunnen komen en waar zij ook zeggenschap over hebben. Ze gaf een paar voorbeelden die bij de toehoorders op veel bijval mochten rekenen, zoals:

- Het maken van een boekenkast voor onuitgegeven boeken, waar aspirant schrijver hun eigen werk kunnen achterlaten

- Speciale collecties voor bepaalde gemeenschappen. Zo is er een kastje met boeken voor de Japanse gemeenschap. Zij hebben zelf zeggenschap over de collectie die daar te vinden is.

Rondleiding

Na de woorden van Deirdre Carasso werd de groep verdeeld in vier kleinere groepjes die ieder onder bezielende leiding van een vrijwilliger door de bibliotheek werden geloodst. We kregen daarbij informatie over de historie van het pand, maar konden ook met eigen ogen zien hoe Zecc Architecten hun ideeën over de optimale bibliotheekinrichting hebben vormgegeven.

Na een uur was het tijd om te proosten op het feit dat we elkaar na 1,5 jaar weer in levende lijve konden zien en spreken bij Restaurant Noda, in het nieuwe gedeelte van de bibliotheek.